

Spolupráce letectva s dělostřelectvem proti letadlům.

Jak letectvo, tak i dělostřelectvo proti letadlům potřebuje k splnění svých bojových úkolů těsné spolupráce se sesterskou zbraní. Můžeme rozlišovat spolupráci taktickou, technickou a výcvikovou.

Taktická spolupráce letectva s obranou proti letadlům je možná jen v mezích působnosti prostředků OPL., t. j. kam až může dohlédnout hlásná služba a dostřelit dělostřelectvo proti letadlům. Nejužší spolupráce je ve své podstatě odůvodněna velkou rychlostí všech dějů ve vzduchu a tím neustálou změnou bojových situací jak vlastních, tak i nepřátelských leteckých sil. Rychlost dějů vyžaduje nejrychlejšího, ale při tom i nejbezpečnějšího spojovacího prostředku mezi složkami OPL., aby mohly být okamžitě spojeny a stále informovány o objevení nepřítele, o jeho síle a požadavcích podpory.

Stíhací letectvo a DPL. mají společné úkoly, působit proti nepřátelským leteckým útokům a proti leteckému nepřátelskému průzkumu v prostorech, ve kterých jde o nějaké utajení vlastních pozemních akcí nebo prostředků. Stejně úkoly vyžadují především již kombinace v zasazení obou zbraní jednotným velitelem, kterému obě jako bojové prostředky vyššího velení podléhají. Toto zasazení se již provádí na základě letecké situace, sestavené podle hlášení jak letectva, tak i prostředků OPL., hlavně však hlásné služby, protože úplný obraz o celkové letecké činnosti nad naším územím může jedině ona podat.

Při teritoriální OPL. v Anglii byly za války okruhy účinnosti DPL. a stíhacího letectva podle zásad velitele OPL. Londýna gen. Ashmoreho místně oddělovány. Ve vzdálenosti asi 32 km od Londýna směrem východním bylo zřízeno přehradné pásmo z baterií PL., kdežto zasazení stíhacího letectva se dělo centrálně z Londýna. Tyto prostory účinnosti obou zbraní byly oddělovány tak zvanou zelenou čarou. Toto rozdělení mělo zajistit jejich nerušenou činnost. Jiný, polský návrh obsahuje myšlenku, oddělovat DPL. od letectva nikoli vertikálně, nýbrž horizontálně, to znamená přidělit výšky, kam již DPL. nedosahuje, letcům. Spolupráce takového druhu byla ujednána již v roce 1917 v Rexpoedu mezi francouzskými veliteli OPL. a letectva v úseku Dunkerque v tom smyslu, že DPL. může střílet do výšky 3.000 m, další prostor byl přidělen letcům. Tato zásada je ve skutečnosti až dosud platná, protože i dnes se nedá střílet do všech dostupných výšek. I při jasném počasí ztrácí u dělostřeleckého materiálu PL. odměrový a polohový mířič pro malé zvětšení dalekohledů ve velikých výškách letoun z dohledu. Prozatím je tedy nutno vyšší prostor bezvýhradně přidělit stíhačům, nerozřeší-li nám technika otázku dohlednosti do největších výšek.

V Anglii byl to hlavně nedostatek obranných prostředků, který vyžadoval stále a nerušené činnosti jednotlivého prostředku podle pásma,

ve kterém přednostní právo měl kanon nebo letoun. Při obraně Paříže bylo v březnu 1918 rozhodnuto, přenechat přednost úplně DPL. a zasadit noční stíhací letectvo jen při nedostatku DPL. Během příprav k německé jarní ofenzivě v roce 1918 podržela si na př. 1. německá armáda stíhací jednotky v pozadí a na křídlech, nepřátelské letouny oznámilo jí DPL. střelbou na upozorněnou a směrovými ukazovateli na zemi. Myslím, že dnes se spolupráce obou zbraní, co se týče oddělování činnosti, zásadně změnila, protože jak na frontě, tak i v nejdůležitějších prostorech obrany PL. v zápolí nebude již možno zakázat letcům určité prostory, kam DPL. účinkuje, a dnešní stíhači potřebují palebné prostory DPL. při útoku na sevřené bombardovací roje.

Pro velitele letectva bude velmi důležité mít úzké spojení s ústřednami hlášené služby, s poplachovými stanicemi a podle okolností i s místními hláskami, aby dostali všechna hlášení o nepřátelských náletech přímo a co nejrychleji. Každé letiště v zápolí a každý velitel leteckých jednotek v poli musí mít zvláštní telefonní nebo radiotelegrafické spojení s nejbližší poplachovou stanicí. Při jarní ofenzivě v r. 1918 byli přiděleni u německé armády k poplachovým stanicím letečtí důstojníci, kteří zajistili rychlé zhodnocení hlášení o nepřátelských náletech pro letecké jednotky, hlavně pro stíhací peruti. Předpokladem úspěchu činnosti stíhacího letectva jest, aby jeho velitelé byli vždy orientováni nepřetržitě, podrobně a včas o bojové situaci na frontě. Během shora uvedené německé ofenzivy zůstali velitelé stíhacích jednotek často beze zpráv o situaci. Zasazovali pak své síly teprve tehdy, až došly stížnosti, že vlastní vojska byla obtěžována nepřátelským letectvem. Toto zasazení nastalo pak příliš pozdě, aby mohlo zachytit rychle útočícího nepřítele. Hlášení o podstatných změnách v letecké situaci na frontě může často mít za následek přesuny v zasazení vlastních leteckých sil, které již bylo provedeno. Hlášená služba musí vlastní stíhače i ve vzduchu uvědomit o nejkratší a nejjistější náletové cestě proti nepříteli. Okamžité a nejbezpečnější spojení lze ve všech těchto případech provést jediné bezdrátovou telegrafií nebo radiotelefonii. Při obraně Paříže za světové války bojovalo letectvo vždy stíháním na aviso. Francouzský plukovník Orthlieb uvažuje na základě zkušeností, které při obraně Paříže získal, takto: „Stíhání na dohled nebylo beze vší pochyby nic platné, střežení neslibovalo nic více, zavrhlá se myšlenka permanence. Hlášená služba zůstala tu pak jedinou pomocí.“

Dokonalá spolupráce vyžaduje nejužšího, to jest osobního styku velitelů letectva s veliteli DPL., protože často jen osobní rozmluva zaručuje soulad při plnění úkolů obou zbraní a souhru prostředků, která splnění těchto úkolů může ulehčit a zabezpečit ve všech fázích boje. Stanoviště velitelů DPL. mají být co možná po boku velitelů stíhacích perutí nebo letek, mají-li jejich jednotky společné úkoly a jsou-li stíhací jednotky v okruhu účinnosti DPL. Nejsou-li tyto velitelé na společném stanovišti, vyšle každý oddíl DPL. zásadně jednoho styčného důstojníka k stíhací jednotce, s kterou společně pracuje. Telefonní nebo radiotelegrafické spojení obou stanovišť jest ovšem nezbytnou nutností.

Zvláštní pozornost je třeba věnovat spolupráci vlastního stíhacího letectva s DPL. při provádění společného úkolu. Stíhací letectvo samo nemůže provést OPL., není-li podporováno pečlivě propracovanou a široce rozčleněnou sítí pozemních pozorovatelů, kteří mu ukazují nepřá-

telské letouny, aby na ně mohlo útočit. Za letu je lehké stíhací letectvo málo způsobilé zpozorovat všechny nepřátelské letouny, protože pozorovací podmínky z letounu jsou zvláště obtížné. Proto jest letectvo na střehu odkázáno na to, aby je pozemní pozorovatelé upozornili na příchod nepřátelského letounu a řídili je do příslušného směru. Za války bylo používáno dvou způsobů, jak upozornit vlastní stíhače na nepřátelské letouny, a to velkými směrovými ukazovateli a střelby na upozorněnou. Angličané používali velkých šípů na zemi k tomu, aby přivedli stíhače k nepříteli. Němci ohlásili za jarní ofensivy ve Francii v r. 1918 velkými ukazovateli směru stíhačům přítomnost nepřátelských letců. Velitelství III. bavorského sboru hlásilo, že by při výškách nad 1.500 m bylo zapotřebí terčů nejméně 5 m velikých, aby mohly být zřetelně rozeznány. Naši letci považují všeobecné spojení pomocí terčů na zemi za prostředek z nouze, protože letec terče z válečných výšek 2.000—3.000 m zřetelně nevidí, zvláště když stíhači na střehu musí prodlévat ve značných výškách, aby se co nejdříve mohli objevit nad nepřítelem. Domnívám se proto, abychom se zase vrátili v orientační službě k šípům mohutných velikostí (15 m délky), jichž viditelnost by byla zabezpečena za všech okolností. Musíme být připraveni na to, že nepřítel bude naše území přelétávat ve velkých výškách.

Druhým prostředkem pomoci stíhacímu letectvu na střehu je střelba na upozorněnou. Používali jí za světové války jak Němci, tak Angličané a Francouzi. DPL. má za úkol ukázat stíhačům palbou směr letu nepřítele, i když je již mimo směr jejich letu. Napomáhá tak pilotu-stíhači rozeznat a vidět nepřítele. Pplk. Marancout ve svém díle „La chasse en avion“ zdůrazňuje tuto činnost DPL. větou: „Dělová střela je pro stíhače znamením a nepřítomnost střely zajištěním.“ Útočící roje mají se snažit, aby našly cestu nepřátelského letounu, která byla vytčena výbuchy střel. Rány z děl vytyčují stopy níže létajícího nepřítele, prozrazujícího se často jen mizivým stínem na zemi, a upozorňují stíhače na výše létajícího nepřítele, který se připravuje k útoku, nebo uvádějí jej na stopu nepřátelských pozorovacích letounů. Ale jen skutečný pás rozprasků nebo hustý oblak výbuchů, obklopující nepřátelské letouny, zaručují, že tato střelba bude z jednomístníků při špatném rozhledu z nich viděna, protože i pozemní pozorovatel, který má přece všechny podmínky dobrého pozorování, jako klid, pozadí světlé oblohy, poloviční prostor pozorování, často sám rozprasky těžko pozoruje. Pozorovatel v letounu jistě by jednotlivé rozprasky jen málokdy viděl, nejsou-li náhodou ve směru jeho letu. Letci by se proto měli každoročně zúčastnit střelby DPL. na střelnicích a měli by viditelnost a možnost pozorování rozprasků ze vzduchu prakticky přezkoušet. I tento způsob je tedy jen prostředkem z nouze.

Nejdokonalejší způsob pomoci bude rozřešen zdokonalením oboustranného radiotelefonického spojení pozorovatelů na zemi se stíhači ve vzduchu a takovýmto řízením stíhače proti nepřátelskému letounu. Již za světové války hlásily při obraně Anglie pozorovací letouny, vyzbrojené radiem, cestu a výšku nepřítele a účinek střelby DPL. Jako letecké hlídky konaly tyto letouny službu mezi pásmem baterií PL. a Londýnem, připojovaly se k nepřátelským bombardovacím výpravám a měly prostředkům OPL. oznamovati místo, výšku a sílu nepřítele.

Útok lehkého stíhacího letectva proti větším nepřátelským skupinám jest nesnadný, zůstává-li nepřátelská skupina sevřena a využívá-li

své palebné převahy. Teprve tehdy, když se vlastnímu DPL. podaří účinnou palbou rozrazit nepřátelskou skupinu neb aspoň některé letouny od této skupiny oddělit, má stíhač větší možnost úspěšně zasáhnout. DPL. má svou palbou nepřátelské denní bombardovací jednotky rozrazit. Právě tak jako spojení mezi pěchotou a dělostřelectvem přímé podpory je základní podmínkou jakékoli spolupráce v boji, je to i u letectva a DPL. V leteckém boji bude velmi obtížné, aby DPL. rozeznalo vlastní a nepřátelské letouny. Velitel baterie DPL. jest osobně odpovědný za to, aby zahájil palbu jen na letoun nepřátelský. Výsledkem porady francouzských velitelů OPL. dne 2/I 1915 bylo ustanovení, že DPL. zastaví palbu, jakmile vlastní letci přijdou do vzduchu, a to proto, že nebylo možno v prostoru střelby zjistit příslušnost letadla. To byly ještě začátky letectva a začátky OPL., kdy se musily účinky obou zbraní časově oddělit. Pripomíná to podobné údobí ve vývoji spolupráce dělostřelectva a pěchoty, kdy i polní dělostřelec ještě nepřestřeloval pěchotu, kdy časová mezera mezi ukončením dělostřelecké přípravy a zahájením útoku byla z bezpečnostních důvodů značně veliká a kdy proto — na začátku světové války — pěchota útočila bez dělostřelecké přípravy a každá zbraň bez zřetele na druhou bojovala samostatně. Problém rozeznávání vlastních letounů od nepřátelských lze řešit vybavením velitelů DPL. pozorovacím dalekohledem s různým zvětšováním (na př. 6×, 12× a 40×). Takovými dalekohledy byly vybaveny rakouské dalekonosné baterie a pozemní pozorovatelé balonových čet. Druhá možnost je ta, opatřit vlastní stíhací letouny daleko viditelnými barvami. Za války stíhači sami si dali své stroje natřítí nějakým nápadným způsobem, na př. stíhačka německého letce Richthofena byla červená, rakouského stíhače Linke-Crawforde černá a známá německá Loerzerova stíhací letka 26 měla stejné černobílé stroje, takže byly tyto stroje všeobecně na frontě nazývány Angličany „Black and White“ a Francouzi „Les Damiers“ (šachovnice). Všechny tyto stroje bylo lze poznat již na velké vzdálenosti. Jest nutno, aby DPL. svou palbou nepřátelské roje rozrazilo, jejich bojovou sílu oslabilo a je demoralisovalo, ale musí umět zastavit palbu v okamžiku, kdy stíhač zahajuje útok, a znovu ji zahájit, jakmile přeruší boj. Pro tento způsob bojové spolupráce jest nutno, aby DPL. znalo přibližovací a útočné manévry stíhací jednotky a dovedlo zastaviti palbu v okamžiku, kdy stíhací jednotka přechází do útočného manévru. Spolupráce letectva s DPL. měla za světové války takové úspěchy, že Německo již v srpnu 1917 bylo nuceno se vzdáti denních útoků a přejíti k bombardování nočnímu.

V noci, kdy nepřítel bude útočit jen jednotlivými bombardovacími letouny nebo v malých rojích a naši stíhači budou tedy bojovat jen s jednotlivými nepřáteli, je rovněž nutno přidělit každé zbrani určité, přesně ohraničené prostory činnosti, ve kterých by působila toliko jedna zbraň. Tyto prostory musí být společným představeným přesně nařízeny, vzájemně dohodnutí tu nestačí. Nastává pak těsná spolupráce světlometů PL. se stíhacím letectvem v oddílech pro noční stíhání, protože noční stíhač potřebuje k nalezení svého soupeře pomoci světlometů. Když nepřátelský letoun přijde do střezného pásma, je zachycen světlometem, který jej postoupí dalšímu, až se nad polem světlometů objeví stíhač na střehu, zůstává ve tmě, ale na účinný dostřel od osvětleného letounu. Za války byly i v nočním stíhání začátky pramálo úspěšné. Při útoku Zeppelinů na Londýn dne 2/9 1916 nabylo se té zkušenosti, že neúčinn-

nější obranou proti vzducholodím jest pečlivě připravovaný systém, v němž děla, světlomety a letouny mají každý svůj předem stanovený úkol a při čemž jeden prostředek druhý podporuje. Letouny mohly pracovati jen, když vzducholodi byly zachyceny světlomety. Při nočním útoku 31/10 1917 se však ukázalo nebezpečí, že stíhači mohou být zasaženi vlastním DPL. a mnohdy nemohli rozeznat vlastní a nepřátelské letouny, ačkoliv měli smluveny signály, protože nebylo kdy dávat tento signál v noci a čekat na odpověď. Ve dnech 1/11, 6/12 a 18/12 1917 bylo zasazeno po každé 40 až 60 vlastních letounů proti průměrné 20 nepřátelským letounům. Angličtí stíhači zpozorovali jen ve dvou dnech útoku 4 nepřátelské stroje a podařilo se jim jen jediný sestřelit. Zase tu chyběla pro stíhací letectvo organisace, udávající cíle se země, a bez té stíhací letectvo nemá žádoucího účinku. V prvním čtvrtletí 1918 se podařilo z průměrného počtu 18 vlastních stíhačů jen jednomu přiblížiti se k nepříteli a za celou dobu byl jen jeden nepřátelský bombardovací letoun sestřelen. Ukázalo se, že bez světlometů jest pilotům nemožno nalézt v noci nepřátelské letouny nebo vzducholodi. I ve Francii se zjistilo, že noční stíhání nemělo tolik úspěchu, jak se čekalo. Letectvo stažené s pole na obranu Paříže se při nočním stíhání neosvědčilo. Letecké síly v Bourgetu, určené během války k zajištění města, neznemožnily ani nerušily žádný noční útok vzducholodí Gotha nebo Zeppelinů. Proto bylo v březnu 1918 rozhodnuto, přenechat zatím DPL. úplnou přednost a zasadit noční stíhací letectvo jen při nedostatku DPL. (*Revue militaire générale*, octobre 1920.) Prvního úspěchu při nočním stíhání dosáhla anglická OPL. při posledním hromadném útoku Němců na Anglii v noci dne 19/5 1918, kdy z 6 anglických stíhačů vždy jeden zpozoroval nepřítele a Němci ztratili 10 letounů. Ztráty vlastní dělostřeleckou palbou nenastaly, ač DPL. vystřelilo z 126 děl 30.000 ran. Jen spolupráci všech obranných prostředků OPL. přičítají Angličané tento úspěch. Hlavně radiové spojení poskytovalo stíhačům mnoho výhod.

DPL. musí svou ochrannou palbou vlastní letectvo chránit zrovna tak, jako polní dělostřelectvo chrání při obraně pěchotu a pobřežní dělostřelectvo vlastní lodi. Armádní DPL. chrání vlastní zvědné a pozorovací letectvo, dokud jsou nad naším územím, aby mohlo bez ohrožení provádět průzkum a dělostřeleckou práci. K tomu účelu je však zapotřebí dostatečného počtu baterií PL., jejich příznivého umístění a vybavení značným počtem střeliva. Při německé jarní ofenzivě ve Francii v r. 1918 doporučilo vrchní velitelství předsunouti děla PL. daleko kupředu; ta měla zahájit ochrannou palbu teprve v okamžiku přípravy útoku. Čím rozsáhlejší je dělostřelecká palba s leteckým pozorováním, tím důležitější je tento ochranný úkol DPL. Ochranná palba DPL. vyžaduje zas, aby velitelé baterií zjistili bezpečně příslušnost letounů a svou palbou vlastní letouny neohrožovali. Smluvené používání barevných raket a radiotelefonické spojení letounů, které mají být chráněny, s bateriemi PL. jest i zde nutné. Ochrannou palbou chrání DPL. také vlastní bombardovací letectvo při jeho odletu a při návratu proti útokům stíhajícího je nepřítele. Spolupráce musí být přesně stanovena předchozí úmluvou mezi veliteli letectva a veliteli DPL. a musí býti dána s přesnými instrukcemi k provedení podřízeným jednotkám. Pro každý nepředvídaný případ musí být zajištěna jedna baterie.

Povětrnostní služba je činitelem oběma zbraním potřebným. DPL. potřebuje povětrnostní zprávy pro střelecko-technické účely,

to jest k výpočtu povětrnostních vlivů pro svou střelbu, letci pak pro přípravu a provedení letů. Pečlivé zhodnocování výsledků povětrnostní služby až do velkých výšek a dalek a též k stanovení stupně pohotovosti letců a prostředků OPL. jest nutné. Podle okolností zajistí povětrnostní služba i hospodárné upotřebení všech prostředků.

Technická spolupráce. Ježto obě zbraně, letectvo a DPL., jsou si navzájem útočníky a cíli a letectvo jest jediným cílem DPL., musí jak taktika letectva, tak i výkonná způsobnost letounů přihlížet k možnostem účinnosti DPL. Vývoj letectva působí vždy na vývoj OPL. Velké pokroky letectva si vynutily zároveň značný vývoj prostředků OPL. a OPL. se vždy přizpůsobila možnostem letectva. Mezi letectvem a DPL. trvá stejný technický boj jako mezi střelbou a pancířem. Protože však pancíř musí vždy být odolnější proti nárazu nejmodernější střely, musí tedy i materiál DPL. míti vždy zajištěn určitý náskok. Proto musí zbraň, která jest úplně odkázána na vývoj techniky, poznat, probadat a zavádět to, co teprve za půl roku nebo později mohlo by býti nutné. Opatření, která se konají teprve, když okolnosti k tomu donutí, přicházejí pozdě. Proto je nutno studovat navzájem veškeré problémy vývoje letectva a prostředků OPL. od prvních začátků až do dnešního dne a zároveň sledovat všechny možnosti druhé zbraně, které nám technika vůbec a hlavně pro nejbližší dobu poskytuje. Značný vzrůst výkonnosti protiletadlového dělostřeleckého materiálu v horizontálním a vertikálním dostřelu, v přesnosti a rychlosti zaměřovačů PL. a také ústředních velicích přístrojů a pak i měřicích přístrojů musí mít velký vliv na dnešní taktiku letectva. Pokrok v letecké taktice, jevíci se semknutým letem silně ozbrojených a rychlých bombardovacích letounů, paralysoval skvělé výsledky střelby z moderních protiletadlových děl na tyto pro dělostřeleckou palbu tak vhodné a zranitelné cíle. Proto znovu hledá denní bombardovací letoun ochranu proti střelbě DPL. ve výšce. Dostřel moderních děl tyto výšky sice svými balistickými vlastnostmi již dohonil, ale optika zaměřovačů za nimi značně pokulhává. Každý pokrok ve vývoji letectva musí být děj se co děj předvídan a proto jest i nejužší technická spolupráce základem zdárného upotřebení v boji.

Výcviková spolupráce. Má-li být uvedena spolupráce v boji úspěšná, jest nutno, aby předcházel náležitý výcvik v míru. Protože řádný výcvik měřicích a pozorovacích skupinek, obsluhy zaměřovačů, světlometů a naslouchacích přístrojů v hlásné a orientační službě není bez letců možný, bylo by velice prospěšné ubytovat DPL. v blízkosti letišť, aby každého letu jak ve dne, tak i v noci mohlo být pro tento výcvik využito. Účelné hospodaření s pohonnými hmotami vyžaduje, aby každého cvičení letectva nebo složky OPL. bylo plně využito všemi ostatními složkami. Nestačí jen přidělit jeden letoun v určitých hodinách týdně, to jest hlavně pro začáteční výcvik měřičů a mířičů naprostou nutností. Velitelský sbor DPL. má být ve stálém styku s letectvem. Důstojníci jedné zbraně mají se zúčastnit všech aplikačních cvičení, přednášek a ostrých střelb druhé zbraně. Jako jest pro polní dělostřelectvo při bojových cvičeních podstatným činitelem pěchota, tak jest pro DPL. letectvo. Všechna bojová cvičení bez součinnosti obou zbraní jsou bezcenná. Nestačí vidět spolupráci v tom, že letectvo pro DPL. lítá a poskytuje mu při tom jenom nepřátelské cíle, musíme konat skutečná cvičení ve spolupráci s vlastním stíhacím letectvem. Zvláštní pozornost jest třeba věnovat účasti letců při ostrých střelbách DPL., aby jednak poznali

účinky střelby, jednak se i činně ve vzduchu ostrých bojových cvičení zúčastnili. Na příklad velkým pokrokem v bojové spolupráci by byla cvičení, při kterých by DPL. střílelo na tažený cíl a po zastavení palby by stíhač střelbou z kulometů na rukávový terč útočil. Konala-li se již taková cvičení v spolupráci pěchoty s dělostřelectvem, kdy útočící pěšák, přilepený k pohyblivé dělostřelecké cloně, skákal do jam po granátech, dají se i při ostré střelbě DPL. zachovávat naprosto dostačující bezpečnostní opatření, aby útočící letoun nebyl střelami zasažen stejně jako letoun, který rukávový terč táhne. Tato praktická cvičení by pak byla základem, jak může letec využití střelby DPL. a jak nepřátelské střelbě DPL. uniknout. Necvičíme-li již v míru to, co chceme za války provádět, nebudeme to ani pak umět. Nenastane-li skutečně úzká taktická spolupráce obou zbraní, která se teoreticky dá jen naznačit, ale již lze jediné praktickým intensivním společným výcvikem dosáhnout, bude to mít v boji vážné následky, právě tak jako nedostatek spolupráce pěchoty s dělostřelectvem v začátcích světové války zavinil krvavé ztráty.

Použité prameny:

Gen. Ashmore: Air defense.

Albert Chatelle: Dunkerque pendant la guerre 1914—18.

Julien Poirier: Les bombardements de Paris.

Oberst Jochim: Die Vorbereitung des deutschen Heeres für die grosse Schlacht in Frankreich im Frühjahr 1918. 3. Heft.

Nadporučík děl. Michal Janďourek:

Soustředění palby skupiny DPL.

Soustředění palby co největšího počtu dělostřeleckých jednotek na jeden cíl jest jedním ze zásadních požadavků dobrého využití dělostřelectva. V době co nejkratší dosáhnout s překvapením účinku co nejpronikavějšího jest zásadou pro plné využití dělostřelectva polního, které střílí na cíle nehybné nebo relativně málo pohyblivé. Tím spíše by se to mělo státi zásadou pro využití dělostřelectva p. l., působícího proti cílům, které jsou schopny nejrychlejších a nejruznějších manévru a kterým se velká pohyblivost může státi výborným obranným prostředkem pasivním, jakmile jim palba jenom zahrozí. A za války letci brzy pochopí, jaké nebezpečí jim hrozí z pravidelného letu. Řídí se proto DPL. co možná těmito zásadami:

1. Co nejdéle tají svou sestavu, aby nepřítel byl překvapen neočekávaně. To jest věc taktiky maskování, naznačování umělých záblesků, výstřelů atd.

2. Snaží se překvapit nepřítele co největším počtem a co možná současných rozprasků tak, aby v době mezi prvním a posledním výbuchem ran k účinku pravděpodobně potřebných nebyl letec s to, provésti pronikavý sebeobraný manévr. To jest věc přípravy a automatisace střelby.

Úvaha o technických možnostech, jak uskutečnit tento druhý požadavek za použití způsobu střelby pomocí výškoměru a letoměru, je thematem tohoto článku.